

IX

IVDICIA
DE AETATE ET FABVLIS
PHAEDRI

IO. ALB. FABRICIVS

bibliothec. Lat. volum. I. lib. II. c. 3.

T. PHAEDRVS, Thrax, Augusti imperatoris libertus, sub Tiberio imperatore, atque ipso fortassis iam defuncto, *) versibus senariis suavissimis expressit libros quinque fabularum Aesopiarum, quorum quatuor priores Eutycho, postremum Phileto Vrso Particuloni inscripsit, non vane illi ominatus chartis nomen victurum suis, Latinis dum manebit pretium litteris. Quamquam inter veteres vix quisquam Phaedri meminit

*) Minus hoc veri simile esse, ostendi in addendis ad lib. I. fab. 2. qua Caligulam non Tiberium, significari, cum aliis quibusdam coniecit vir doctissimus.

minit praeter Martialem lib. III. ep. 20. et
Auenium praefat. ad suas fabulas.

Lucem debent Phaedri fabellae viro optimo,
et iuuandis litteris nato, PETRO PITHOEO,
qui primus vulgavit Augustobonae Tricassium
a ClōlōLXXXVI. Ante Pithœum in illas in-
cidisse oportet Nicolaum Perottum, qui, suppresso
Phaedri nomine, non nullos eius versus pro suis
in copiae cornu recitat.*) Etiam Gabrieli Faër-
no hoc datum vitio est, quasi in suis fabulis, ele-
gantissimis sane illis, Phaedrum imitatus; vel
aemulatus, scripta eius, ut ait lib. XXVIII, Thua-
nus, quae legerat, et penes se habebat suppressis-
set. Sed Perraultus, qui Faëri fabulas carmine
Gallico reddidit, infitatur, Phaedrum Faërno
unquam visum fuisse. Fabulas vero, a Pithoeo
editas, antiqui illius Phaedri esse, negarunt Vos-
sius in Aristarcho II. 16. et Petrus Scriuerius ad
Mar-

*) De Perotti fraude, posteris tamen haud inutili,
nemo iam dubitabit, postquam in Italia tandem reper-
tus est ipse codex, in quem Perottus plures Phaedri
fabulas sua manu transtulerat, quibus pro suis vsurus
erat, atque ex eodem descriptae variantes lectiones, a
principe horum temporum litteratore, Burmanno,
publicatae, ad nos peruenerunt.

Martial. III. 20. Sed negarunt praeter rationem, cum nihil illis fabulis sit tersius ac venustius, et Tiberiū se temporibus perspicue vindicet Phaedrus ipse, de Seiano actore, teste ac iudice suo, conquerens prologo libri tertii.

TANAQVILLVS FABER

animaduers. in Phaedrum cap. 1.

Vanis rerum haud ducor: quin contra, sapientissimorum hominum sententia impulsus, et vitae communis usu edoctus, ita semper iudicavi, hanc ediscendae sapientiae rationem, quae poetarum ethicorum intelligentia nititur, aliis institutionibus, quae vulgo usurpantur, anteponi debere, praesertim autem tristibus illis ineptiis, quae adhuc (ita inficetum saeculum est) Inconsulta iuuentus sub specie philosophiae imbuitur. Mirum itaque haud sit, auctorem fuisse me bibliothecae describendarum Phaedri fabellarum, et ad eas recensendas, aut animaduersionibus purgandas, aliquid conferre me post tot doctissimorum hominum curas voluisse. Etenim hoc mihi τὸ ἐπιμαρτυρῆσαι persuasum, plus profuisse humano generi hoc scriptorum genus, quam sexcentos
Chry-

Chrysiptos, et totidem Crantoras; idque adeo si probare lubeat, allatis veterum sapientum testimoniis ab usque Socrate ad praestantissimos memoriae nostrae scriptores, nullo negotio facere possim.

IDEM

eodem loco.

Neminem arbitror ab felici illa Terentii simplicitate propius abesse. - - - Nemo certe e veteribus ingenio fuisse videtur ad illam Terentii semper lenitatem magis facto, quam Phaedrus.

FRANC. VAVASSOR.

de ludicra dictione sect. II. cap. 4.

Phaedrum igitur habemus, Augusti libertum, siue Octavianiani, siue Tiberii, qui et nomine ipso hilaritatem prae se fert, et profitetur libelli sui dotem alteram e duabus esse, ut risum moueat, et fictis fabulis iocetur. Idem quam proprie de communibus et quotidianis rebus, quas alii tractarunt scriptores nulli, loquitur! quam sincere et ab omni peregrinitate atque insolentia remota! quam presse, nec moleste tamen! quam solu-

te, nec licenter! quam emendate litterateque, ac bene, ut verbo dicam, Latine!

IO. CLERICVS

art. critic. part. I. cap. 2. n. 4.

Non potest initio scriptor ullus vilis legi Plauto, Terentio et Phaedro, qui senariis versibus, Augusti saeculo, Aesopicas fabulas expressit. Hi enim res vulgares simplici dictione, et elegantia quadam natiua grata, tradiderunt.

IO. MATTHIAS GESNERVS

institution. rei scholast. cap. II. sect. IV. n. 6.

Qui praeter Ciceronem sint legendi videndum est. Hic non dubito primo loco nominare Phaedrum suauissimum purissimique oris fabulato-rem. Quanquam enim versibus scripsit, parum tamen a solutae orationis perspicuitate discessit, et, ob argumenti facilitatem pariter ac iucunditatem, puerorum aetati maxime commendandus est.

CHRISTOPH. WAGENSEIL

in peta libror. iuuenil.

praef. ad excerpta e Phaedri fabulis tom. I. p. 104.

Haesi non nihil ambiguus, quo maxime antiquo et ingenuo libro filium puerum Latinitati initiarem. Cumque nec seueritas epistolarum Ciceronis, nec alius auctor prolixus, ac in rerum verborumque amplitudinem diffusus, videretur tantillo captui conuenire: Quintiliani consilio locum dandum esse mecum statui, qui aetati, nondum rhetorem capienti, Aesopi fabellas sermone puro, et nihil se supra modum extollente, narrare, ac nutricularum fabulis substituere suadet. Quam ob rem Phaedrum, quo nemo Aesopi apologos magis scite, magisque diserte elocutus est, praeceptorem filio exponere, et elegantiores expressiones ediscendas committere iussi. Simul occasionem semper captabam monendi puerum, quid Aesopus per fabellas quaesierit, et quantum ad errores mortalium corrigendos eae faciant; ut sic mature virtutis et probitatis praeceptis teneram mentem imbuerem.